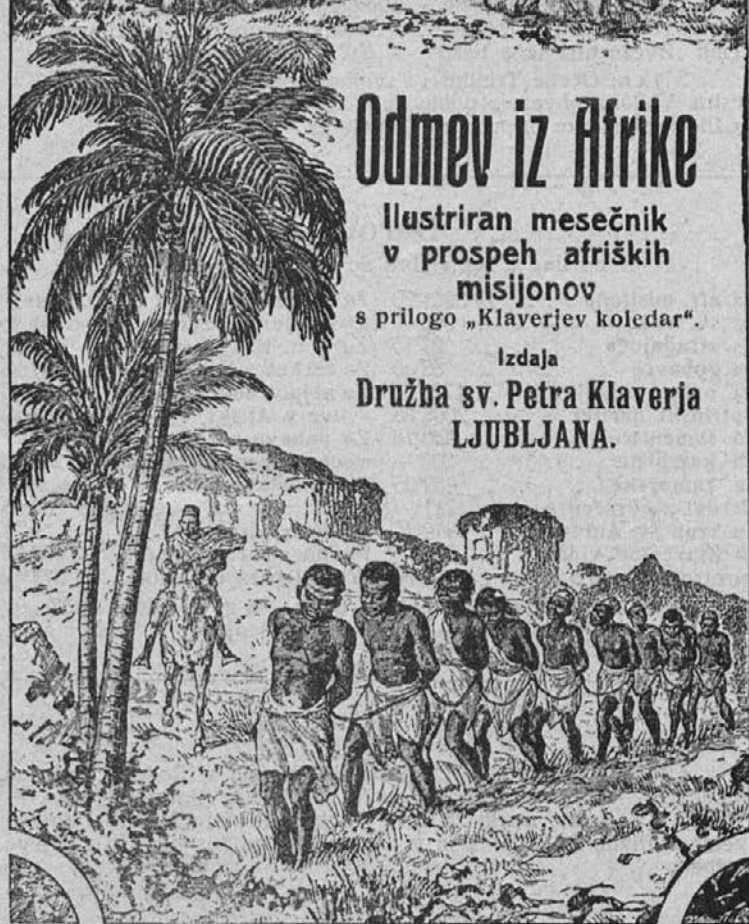

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških
misijonov
s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike,

ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za celo leto v slovenski izdaji **Din 6**—, s prilogo „Klaverjev koledar“ **Din 8**—. Posamezna številka „Odmeva“ **75 par.** —

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA.

Dušna premija. — Molimo za več misijonarjev. — Dvoje pisem cerkvenih knezov. — Iz misijonov: Apostolska prefektura Kvango. — Apostolski vikariat Gabun. — Misijonska postaja sv. Mihaela. — Vsem častilcem Matere Božje. — Razgled po Afriki. — Pavel Sartre. — Požrtvovalnost novokrščencev. — Doživljaji grofice Ledóchowske. — Čemu „Zveza afriškega tiska“. — Sv. Jožef pomaga.

Slike: Očetje Trinitarci s svojimi črnimi šolarji. — Sv. Križ. — Sestra Vallery obvezuje gobavce. — Grofica Ledóchowska. — „Pomožne misijonarke pripravljajo zaboje za Afriko.“

Darovi

od dne 1. septembra do 31. oktobra 1922.

Za afr. misljone	D 3961'20	Za mašno zvezo	D 3920'25
Za sv. maše	595—	Za misijonsko zvezo	45'50
Za stradajoče	27'75	Za kat. tisk v Afriki	100'25
Za gobavce	38'50	Za cerkev v Kartageni	27'25
Za odkup sužnjev	1723'25	Za najpotrebnejše cerkve v Afriki	66—
Botrinski darovi	2008'25	Za nabavo rožnih vencev in monštranco	234'75
Za semeniščnike	438'75	Za oslička sestri misijonarski	88'35
Za katehiste	205—	Za Klav. družbo	59—
Za zamorčke	459'05	Podporniški prispevki	538'75
Darovi za krščence	211—	Darovi brez določila	277—
Za kruh sv. Antona	4949'25		
Za Klaverjev vinar	40—		
Za otroško zvezo	4'90		
Za kruh sv. Antona: č. sr. Dionizija D 15— in g. Fr. Marn D 32— v zahvalo za večkratno uslišanje.			

Spomin za umrle.

† Preč. o. Parry, D. J. apostolski prefekt v Rodeziji, misijon Cambezi. — † P. Leodegar, O. S. R., misijonar Viktorie-Nyance. — † Marija Slavinska, umrla 28. okt. v centralni hiši „Mater Dobrega Sveta“ v Rimu. Dolgoletna in velika prijateljica misijonov Klaverjeve družbe.

R. I. P.

Očetje Trinitarci s svojimi črnimi šolarji.

Dušna premija.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 svetih maš.

Molimo za več misijonarjev!

Mnogo premore stanovitna molitev pravičnega. Molimo spet in spet, da bi se število duhovnikov pomnožilo. Pri nas in še bolj v misijonih so dobri duhovniki neizmerne pomena. Molimo na ta namen zlasti v dnevih »molitvene križarske vojne«, ki jo Klaverjeva družba vsako leto priredi devet dni pred praznikom Varstva sv. Jožefa.

Molitvena križarska vojska se bo pričela 10. aprila in se bo končala 18. aprila (3. sredo po veliki noči.) Koliko premore stanovitna in zaupna molitev, nam kaže tako lepo zgled sv. Monike in zgled matere kardinala in nadškofa Vaughana, ki je 1. 1903. umrl v Londonu. Molitve in solze sv. Monike poznamo iz življenja svetnikov. A tudi molitev matere omenjenega kardinala naj bo materam svetel zgled.

Ta mati je imela celo vrsto sinov in hčerâ — znamenje lepega krščanskega življenja v zakonu — in je srčno želela vse posvetiti službi Gospodovi. Na ta namen je molila malone 30 let vsak dan eno uro pred Najsvetejšim. In njena stanovitna molitev je bila bogato poplačana. Vse njene hčerke, pet jih je bilo, so postale redovnice. Izmed sinov jih je šest izvolilo duhovniški stan. Od teh šestih so postali trije škotje, dva potem nadškofa in eden naposled kardinal, zgoraj omenjeni Herbert Vaughan.

Glejte, kako moč ima stanovitna in zaupna molitev do božjega Srca. Molimo, molimo! Toda ne samo za lastne potrebe in potrebe naših sorodnikov. Razširimo srce in prosimo tudi za najbednejše med bednimi, za črnce v Afriki. Glejte sv. Peter Klaver, slovit po svoji učenosti in čednostih, se je po zgledu božjega Zveličarja ponižal tako globoko, da je postal ne le učitelj in misijonar črnih sužnjev, ampak njih hlapec in suženj. In ni postal to samo v dejanju, s slovesno zaobljubo se je zavezal, da hoče to biti. In te obljube ni naredil le za kak čas, ampak za vse življenje. 3. aprila 1922 je minilo 300 let, kar se je sv. Peter Klaver slovesno zaobljubil, da hoče biti do smrti suženj črnih sužnjev. In ostal je zvest tej obljubi do svoje smrti leta 1654.

Dragi prijatelji, združimo svoje molitve za spreobrnjenje Afrike. Molimo združeno posebno omenjenih devet dni molitvene križarske vojne, zlasti še na ta namen, naj bi Bog dal duhovski poklic mnogim domačinom v Afriki.

Molitvene lističe za to devetdnevnicco je mogoče dobiti pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva c. 3. Pošljemo jih, kolikor bi jih kdo želel, prosimo le, da nam pošljete znamke za poštino.

Dvoje pisem cerkvenih knezov.

I.

Dunaj, oktober 1922.

Visokorodna gospa grofica!

Sprejmite, gospa grofica, k izvolitvi za vrhovno voditeljico družbe sv. Petra Klaverja moja prisrčna voščila.

Naj Vam bo usojeno, delo, ki ga je blaga ustanoviteljica s toliko gorečnostjo in odločnostjo pričela, z božjo pomočjo uspešno nadaljevati in še razširiti.

Če mislim na velike uspehe, ki jih je družba pod energičnim in smotrenim vodstvom blage ustanoviteljice v pre-

cej kratkem času dosegla, moram reči, da je s tem apostolskim delom v resnici božji blagoslov.

Naj spremlja ta božji blagoslov družbo tudi pod Vašim vodstvom!

Kar morem storiti, da se bi podjetje širilo tudi v moji nadškofiji, bom rad storil.

Z voščilom božjega blagoslova Vam udani

Fr. G. kardinal Piffl,
dunajski nadškof.

II.

Košice [Slovaško], okt. 1922.

Prečastna in visokorodna gospa grofica!

Kot star sotrudnik Klaverjeve družbe častitam Vašem blagorodju, da ste prišli na čelo svetega podjetja in prosim Boga, naj bogato blagoslovi Vaše delo. Pri tem naj Vas podpira priprošnja Vaše visoko cenjene prednice.

V globokem spoštovanju *Dr. Avg. Fischer Colbrie*
košiški škof.

(Dodatek k prvemu članku »Odmeva« v št. 11. 1922.)

Predniki nove vrhovne voditeljice Klaverjeve družbe so bili že od davna naseljeni v Sleziji in vsled svojega globokega verskega mišljenja povsodi čislani. Njen oče, grof Franc Falkenhayn, je bil v cesarski službi odlikovan z raznimi redovi, isto tako njen stric, bivši minister.

Nova vrhovna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja je torej iz krajev naših slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda, česar se ne malo veselimo.

Njena prababica, rojena grofica Crenoville, je morala za časa francoske revolucije zapustiti krasno Francijo in se preseliti v naše kraje. Njena babica, roj. grofica Colloredova, doma iz nekdanjih slovenskih Udin, je bila žena, plemenita po pobožnosti, radodarnosti in čednostih srca. Tako je tudi edina hčerka mlada grofica Marija po smrti svoje pobožne matere zapustila svet in vse bogastvo, vstopila v Družbo sv. Petra Klaverja, da vse svoje življenje posveti apostolskemu delu reševanja duš.

Ljubi Bog naj blagoslovi njeno vodstvo in njena podjetja, da bo, hčerka iz naših slovanskih dežel, postala za Afriko, kar sta bila sv. Ciril in Metod za naše kraje!

Iz misijonov: Apostolska prefektura Kvango (Belgijski Kongo.)

Jezuit o. Bernard Marx, piše družbi sv. Petra Klaverja:

Naposled sem dospel v svojo glavno postajo. Pišem Vam takoj, da Vam naznanim svoj srečni prihod. Ne vem Vam povedati, kako sem srečen, da sem po tako dolgem času (dalje časa se je mudil v domovini in je imel v večjih avstrijskih mestih predavanja o misijonih) spet v svoji postaji in pri svojih zamorcih. Marsikaj se je spremenilo, kar nisem bil tukaj. Moji nekdanji učenci so se že davnaj pomožili in poženili in mi prinašajo svoje otroke, da bi jih blagoslovil. Misijonska postaja se je povečala; število vernikov se vedno množi. Hvalo za to smo dolžni zlasti krščanskim družinam, ki so z deco prav blagoslovljene. Rodbine s petimi otroki niso več redke; mnogi imajo po sedem ali osem otrok. Pri poganih kaj takega ni v navadi. Naši kristjani so tudi prav ponosni na to, da bodo deželo na novo poživili. Saj bi brez krščanstva postala puščava. Umrljivost za spalno boleznijo je bila strašna; polagoma smo jo vsaj v delu našega misijonskega ozemlja zmagali. Veliki bolnišnici sester Naše ljube Gospe v Namurju in naših patrov v Kisantu so zdaj prazne. Bogu čast in hvala!

Ostanem teden dni v Kisantu, potem nadaljujem z apostolskim prefektom svoje potovanje. V kakih 14 dneh upam biti na svojem določenem mestu. Mislim, da sem Vam že naznanil, da sem prestavljen v novo ustanovljeni misijon Ngova, nekoliko južno od Popokabaka ob reki Kvango.

Kako je s Sv. pismom?*) Upam, da ga bo mogoče brez zadržka tiskati in bomo mogli lepo knjigo kmalu in povsod porabljeni.

Misijon sv. Mihaela v Ndjelu. (Apost. vikariat Gabun.)

Škof Martron iz reda očetov sv. Duha piše naši vrhovni voditeljici:

Pravkar sem se vrnil z dva in polmesečne poti po Gabunu, ob ravniku ležeči deželi, ki je zaradi mrzlice in

*) Družba sv. Petra Klaverja je sprejela v tisk Sv. pismo, ki ga je pripravil o. Marx v tamošnjem narečju. Stroške bo poravnala „Zveza afriškega tiska“.

spalne bolezni strah in groza domačinov in tujcev. O svojih vtisih bi Vam rad nekoliko sporočil.

Misijonska hiša v Ndjolu je zbita iz desk. Mala kapelica je za številne vernike že zdavnaj pretesna. Šolo, s slamo krito kočico, v kakršnih prebivajo domačini, je vihar podr. Sreča, da smo si mogli omisliti stroj za izdelavo opeke. Ta deluje zdaj brez odmora in stavivo za novo poslopje se dan na dan vidno množi. Vsaj v enem letu bo s stavbo mogoče pričeti. Očetje, bratje in verniki bodo pomagali pri delu ter donašali les in opeko. Toda apno, cement in zidarsko orodje bo treba kupiti. In to nam povzroča skrbi.

Naše skromno delovanje za domači duhovniški naraščaj na skrivnem in tihem prav lepo napreduje. Trije semeniščniki bodo na belo nedeljo dobili tonzuro. Tudi število črnih sester raste. Proti koncu leta bođemo že odposlali tri v oddaljeno misijonsko postajo Franceville, kjer nameravamo ustanoviti dekliški zavod. Prvotno sem želel, da bi prevzele ta zavod sestre Brezmadežnega Spočetja iz Kastr; a ker jih je premalo, ni mogoče. Priporočam to podjetje zelo iskreno molitvam in radodarnosti dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja.

Letos o Binkoštih bo širni katoliški svet molil za misijone in misijonarje. Mnogo pomoči in blagoslova pričakujemo od te nadnaravne skrbi ljubeče matere sv. Cerkve za njene daljne misijone. Gotovo se bo s tem pomnožila gorečnost v misijonih samih, pomnožila pa se tudi zunanja pomoč in podpora misijonom. — Družba sv. Petra Klaverja pa ni čakala na ta čas, ampak se je že preje pobrigala za najbolj zapuščene duše v Afriki. Naj jo za to Bog obilno blagoslavlja, naj jo širi in podpira, da bo mogla še mnogo storiti za njegovo čast in za neumrjoče duše!

Vsem častilcem

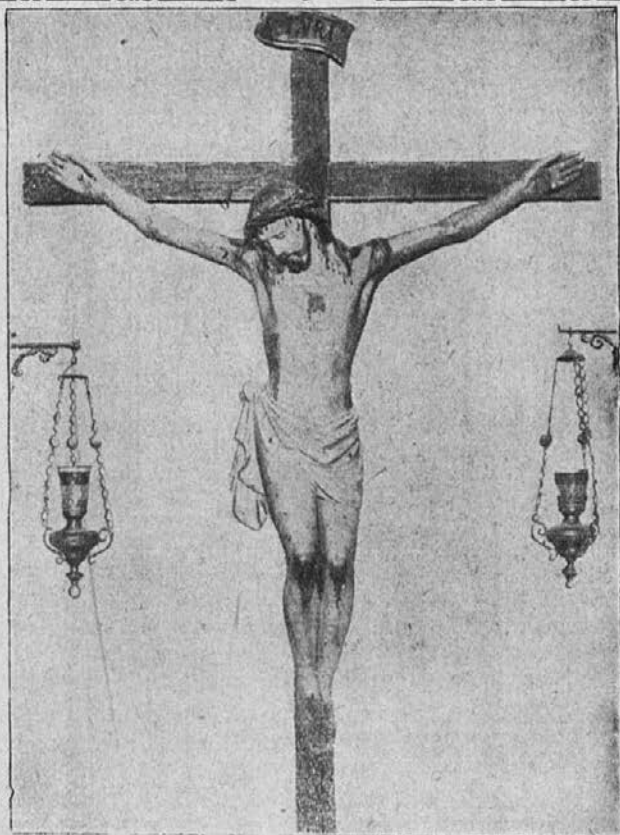
Matere božje dobrega sveta

(praznik 26. aprila.)

priporočamo:

Litanije Matere božje dobrega sveta, spredaj s podobo v obliki molitvene knjige, 1 kos 50 par, 12 kosov 5 Din.

Podobice Matere božje dobrega sveta z molitvico. Črno tiskane 1 kos 25 par, 12 kosov 3 Din.

Podoba križanega Zveličarja, pred katerim je pogosto molila blažena Gema Galgani (Lucca).

„O Afrika! O bedna Afrika! Še te teži prokletstvo, izrečeno nad Kamom! Najbolj zapuščen, najbolj nesrečen del sveta si. O Kri Kristusova, teci, teci na to najbolj izsušeno, najbolj nerodovitno zemljo in privabi iz nje cvetke večnega življenja. O, ko bi se kmalu glasil odrešilni spev od vzhoda do zahoda, od Indijskega oceana do Atlantskega morja — kmalu, kmalu!“

Apostolski vikariat Eritreja.

Škof Carrara iz kapucinskega reda, apostolski vikar v Eritreji piše dne 4. januarja iz Osmare naši vrhovni voditeljci:

V preteklem letu je ljubi Bog delo in trud svojih misijonarjev v Eritreji bogato blagoslovil. Za Bogom moram izreči pred vsem Vam in Vaši »Družbi« stotero hvalo za podpore, ki ste jih naklonili siromašnim mojim misijonarjem. Poslali ste darila novokrščencem, zneske za posinovljenje zamorčkov, denar za sv. maše, za ustanove v semeniščih, za stradajoče in gobavce. Vi ste v resnici mojim Abesincem ljubeča in skrbeča mati.

Leto 1921 nam je prineslo mnogo tolažbe. Cela vrsta vasi me je naprosila, naj bi bilo v njih kapelicah shranjeno presv. Rešnje Telo; pač znamenje, da versko življenje v srcih teh domačinov lepo napreduje. Žalibog nisem mogel večini teh kapelic, ki so le borne koče, te dobrote dovoliti. Le dvanajst jih je bilo za to primernih, a tudi te je bilo treba poprej dobro popraviti. Ne morem Vam popisati, kakšno veselje je zavladovalo v dotičnih vaseh, ko so ljudje to izvedeli. Z mrzlično naglico so vršili popravila in priprave za sprejem Božjega Zveličarja. Na dan pred to slovesnostjo je bilo nekaj pridig. Na dan slovesnosti samo skupno sv. obhajilo, molitvena ura, slovesna procesija. Po tem veselem dnevu je bilo versko življenje naših katolikov kakor prenovljeno in bolj in bolj so se množile prošnje še ločenih bratov, naj jih sprejmemo v sv. Cerkev.

Po nekaj mesecih je prosila cela vas, ležeča 80 kilometrov od Asmara, za sprejem v sv. Cerkev. Ljudje so bili že vestno poučeni in pripravljani, tako, da smo mogli takoj vse pripustiti k sv. zakramentom.* Vsi ti so zelo goreči in stanovitni v veri. Drugi blagoslov preteklega leta je večje število semeniščnikov, ki so se pomnožili od 40 na 60. Vsi so odlični v svojem poklicu, kar se tiče vedenja in nadarjenosti. Štirji od teh, ki uživajo od vas naklonjene ustanove, so prejeli že mašniško posvečenje.

Pred nekaj leti smo otvorili misijonsko postajo v Kumani, povsem poganski pokrajini. Do sedaj so bili uspehi le neznamni. A pred nedavnim mi je sporočil vodja v Barentiju, glavnem kraju Kumane, da je 54 odraslih zaprosilo za sv. krst. Tako bo ta vas po vsem katoliška. Njih

*) To namreč niso bili pogani, ampak razkolniki. Staro Etijopijo, h kateri pripada Eritreja, je pridobil za pravo vero že sv. apostol Matej, sv. Frumencij jo je v veri potrdil. A na žalost je v 9. stoletju od prave cerkve odpadla.

zgled je vzpodbudil še druge. Brž ko mogoče pojdem k njim, da jim izrečem svoje veselje nad njih izpreobrnitvijo in jim postavim kapelico.

A s številom izpreobrnjenj in z večjim številom novih duhovnikov rastejo tudi potrebe. Prvim moram oskrbeti kapelic, druge moram vzdrževati. A skusil sem že čestokrat, da je božja Previdnost tem radodarnejša, čim večja je sila, zlasti pri tako vzvišeni stvari. Zapustila me ne bo tudi to pot.

Hvalite z menoj gospoda za njegove velike nam podeljene milosti in prosite ga, naj svoje kraljestvo v Eretriji širi in množi: — In naj se ozre z milostnimi očmi na vse tiste, ki nam pomagajo reševati neumrjoče duše.

Razgled po Afriki.

Češčenje Srca Jezusovega. V južni Afriki je zadnja leta vladala grozna suša in vsled tega v mnogih pokrajinah veliko pomanjkanje, lakota in draginja. Krščanski zamorci se po navodilu misijonarjev v svojih stiskah kaj radi obračajo, ne kakor nekaj kot pogani do čarovnikov, temveč do presv. Srca Jezusovega. Neka misijonska sestra poroča o tem iz Matjeskloof-a (Južna Afrika) z dne 15. avg. 1920: »Večina naših kristjanov ima v svojih kočah vecjo ali manjšo podobno Srca Jezusovega; in pobožnosti do božjega Srca, ki je tu že zelo razširjena, pripisujemo, da smo dobili tako težko pričakovane, blagodejnega dežja. Sedaj je okolica Matjeskloof-a odeta v bujno zelenje in cvetje, kakor ni bilo že celih pet let. Upamo torej na izdatno košnjo in tako tudi po žetvi boljših dni. — Tukaj v misijonu imamo vsak večer kolikor moč slovesno pobožnost k Srcu Jezusovemu. Vsi naši otroci so prav pridni in požrtvovalni ter ljubijo božje Srce z vso svojo otroško-nedolžno dušo. Vsak izmed njih ima svoj oltarček Srca Jezusovega, ki ga po svoje krasi s cveticami in ostanki sveč. Naša najmlajša sirota še ne zna govoriti ne hoditi; toda božje Srce pa vendar ljubi, ker iskreno poljublja vsako podobico Srca Jezusovega.

Posledice lakote v deželi Bazuto. Po poročilu o. Montel iz družbe oblatov brezmadežnega Spočetja je strašna lakota silno vplivala na zdravje in telesne moči ubogih zamorcev. Jetika, legar in kurdej zahtevajo mnogo smrtnih žrtev. Razen tega je pomanjkanje blaga toliko, da cele rodbine vsled nezadostne obleke ne morejo ob nedeljah k službi božji in otroci ne v šolo, kar je pač obžalovanja vredno.

Velika revščina v Natalu. Vsled hudih poskušenj minulih let je mnogo zamorskih družin tako ubožalo, da niso več zmožne svojih otrok prehraniti in preskrbeti z najpotrebnejšo obleko. Misijonske sestre v velikodušni ljubezni sprejemajo te male črvičke in imajo pri tem tolažbo, da na ta način veliko duš pridobe za sv. vero in rešijo za nebesa.

Vzgoja krščanskih novoporočencev. V Afriki, kjer je mnogoženstvo še zelo razširjeno in vsled tega žena na zelo nizki stopinji, kjer še bujno cvete trgovina z dekleti, ki jih iz dobičkaželjnosti prodajajo celo lastni stariši, zahtevajoč zanje še bogatih darov, namesto, da bi jim sami preskrbeli kaj dote, je ustanovitev krščanskih družin združena z nezaslišnimi težavami. Med tem ko imajo bogatini in glavarji mnogo žen, to-

Sestra Vallery obvezuje gobavce.

liko revnih mladeničev ne more dobiti nobene. Ker pa je ustanovitev krščanskih družin glavni pogoj za globoko utemeljeno krščanstvo, delujejo misijonarji z vso vneto za doseg tega cilja. Ko je neki častnik, ki dobro pozna šege Afrikancev in je tudi v verskem oziru dobro poučen, slišal, da se je misijonarjem v Koroko posrečilo ustanoviti 12 krščanskih družin, jim je veselo presenečen čestital in rekel: „S tem ste izpolnili tričetrt svoje naloge“. Misijonarji prosijo blage dobrotnike velikodušnih darov, s katerimi jim bo mogoče odkupiti mlada dekleta ter jih vzgajati v vrle, krščanske matere.

Sreobnjenje črnega velikaša. V A leokuti v Nigeriji (Zahodna Afrika) so se misijonarji že dolgo časa trudili, divje poganke prebivalce pridobiti za sladki nauk Jezusov. Vendar brez uspeha. Pred kratkim pa njih kralj, ki je bil mi-

sijonarjem zelo naklonjen, smrtno nevarno zbolil in prosi za sv. krst. Upajmo, da bo njegov zgled blažilno vplival na njegove podložne.

Versko življenje v deželi Bazuto. Težke poskušnje in šibe božje minulih let so mnogim zamorcem odprle oči ter jih privedle na pot resnice. Mnogostevilne prošnje za sprejem v sv. Cerkev, pred letom je več sto Bazutov obojega spola prejelo sv. krst. Potrebna je tudi ustanovitev novega misijona, ki bo posvečen sv. Križu.

Velika krstna slovesnost v Windhuk-u. Ob veliki noči se je vršila v Windhuk-u (Južno-zahodna Afrika) veličastna krstna slovesnost. 65 odraslih poganov je bilo slovesno sprejetih v naročje sv. Cerkve. Radi preobilne množice so se sv. obredi vršili na prostem. Bil je ginljiv prizor, ko so novokrščenci skupno izpovedali sv. vero.

Pavel Sartre.

Življenjepis črnega seminarista.

Bil je mulat*: svetlorjave barve, vitek in nežen. Še sedaj ga gledam takega pred seboj, kakršen je prišel 8. sept. 1908 v naše malo semenišče. Od mamice, zamorke, je podedoval zamorske nagone, od belega očeta nežnejša čustva.

Prvi njegovi predstojniki v seminarju ga označujejo kot dečka nežnega, a nekoliko nestalnega značaja; hvalijo njegovo nadarjenost za godbo in njegovo pobožnost. A že od začetka njegovih študij so bili v skrbeh za njegovo zdravje.

Leta 1908 je sprejel Pavel s tremi drugimi semeniščniki od škofa Giroda tonzuro. Nato so morali vsi štirje v raznih misijonskih postajah prestati enoletno preizkušnjo, da so se z njo pripravljali na misijonsko dolovanje. Po preteku leta so Pavla obdržali še tam; a njegovo hrepenenje po semenišču je bilo toliko, da je pisal škofu tole pismo:

Premilostni gospod!

Dasi imate polno dela in skrbi, vendar upam, da bo našlo to moje pisemce v Vašem očetovskem srcu prijazen odmev. Do te ure sem često in čestokrat premišljeval o svojem poklicu in resno pretehtaval svoje prihodnje dolžnosti. Mirno smem tudi trditi, da sem čas vestno porabil. Vaša volja, premilostni gospod, me je poslala semkaj v Nsesse; a moje srce hrepeni nazaj v semenišče. Usmilite se me, premilostni gospod; ena Vaša beseda — in smel se bom vrniti. Ker ima semenišče sedaj svojega ravnatelja, ponižno prosim, da bi smel tja nazaj. Svojemu poklicu bom ostal vsikdar zvest. Sprejmite, prevzvišeni gospod škof, zagotovilo moje otroške hvaležnosti.

V ponižnosti Vam vdani služabnik Pavel Sartre.

Škof Giroda ki svojo duhovščino in domače semeniščnike srčno ljubi, mu te prošnje ni mogel odbiti. Res so poklicali Pavla nazaj v semenišče, kjer so bili z njim vsi prav zadovoljni. Sartre ni bil posebno nadarjen; a cenili so ga radi njegove pobožnosti in njegovih lepih zmožnosti kot organist. Njegova igra na harmoniju je bila živa in sladko zveneča, dočim so gledali drugi njegovi rojaki le bolj na zelo glasno kot na prijetno orglanje.

V septembru leta 1920 je sprejel pisec teh vrstic vodstvo semenišča. Kmalu je opazil, da semeniščnik Sartre

* Mulati so polučrni, rojeni iz zakonske zveze belokožcev z zamorci.

postaja bolj in bolj sličen veneči cvetki. Bolehal je venomer, čestokrat se ga je lotevala mrzlica, obraza je bil otožnega. Zdelo se je, da tudi duševno trpi. Večkrat, kadar se je ob vsakdanjih duhovnih vajah uprl vanj pogled učiteljev, se je zrcalil iz njegovih oči duševen boj in skrivna boleost. Vse, kar je slišal, ga je zadelo globoko v srce. Poglubljal se je v slišane nauke, napeto razmišljeval o njih, kar mu je le pomnoževalo telesno in dušno trpljenje. To trpljenje pa mu je polagoma razjedalo telesne moči.

Zdi se, da se je Pavel bal že od mladosti, da svojega vzvišenega namena ne bo dosegel. V novembru 1910 je pisal škofu Deronetu:

„Blagovolite, prevzvišeni gospod škof, vzeti na znanje, da je vzrok moje otožnosti, ker na pismo, ki sem ga izročil lani Vaši Prevzvišenosti za mojo mamo, še sedaj nimam odgovora. Moji starši me bodo videli šele po desetih letih v duhovskem oblačilu, če me smrt ne bo prej pokosila. Naj se oni, ki jih tako zelo ljubim, zaradi mene na vznemirjajo, saj se bomo spet videli.“

In ravno deset let in en mesec pozneje je smrt končala to upov polno življenje. Njegovo umiranje je bilo zgledno. Zadnje mesce je dnevno sprejemal Telo Gospodovo; saj mu je bil Jezus, kakor je sam zagotavljal, edina resnična tolažba. Z genljivo pobožnostjo je sprejel v navzočnosti vseh sošolcev sv. zakramente za umirajoče. Na večer pred smrtjo je zaprosil vse tovariše k sebi ter jih prosil za odpuščanje. Naslednjega dne je izgubil zavest, ki se je vrnila le za nekaj hipov. Proti večeru je omahnil v naročje duhovniku domačinu Henriku Kabassu, s katerim sta bila dolgo časa sošolca. Prihitej je o. ravnatelj, ki mu je podelil zadnji blagoslov, mu podal križ v poljub in mu zatísnil oči. — Naj bi bila smrt mladega semeniščnika seme, iz katerega naj vzklije mnogo novih poklicov med Pavlovimi rojaki!

Požrtvovalnost novokrščencev.

Poroča misijonska sestra Josipina od dragocene Krvi.

Šestnajsti april in bela nedelja sta bila za nas tukaj v Centokovu (Južna Afrika) dneva sreče in sladke tolažbe. Ta dan je okrog 200 novokrščencev obojega spola prejelo zakrament sv. birme; in jih je 180 prvič pristopilo k mizi Gospodovi. Sestre so imele polne roke dela, predno je bilo vse pripravljeno; a več truda je stalo misijonarje, predno so vsi ti novokrščenci bili dovolj poučeni. Saj pač ni igrača.

učiti te stare, v paganstvu osivele zamorce; toda gorečnost, s katero prihajajo ti dobri ljudje k krščanskemu nauku, je občudovanja vredna ter nam nudi obilno tolažbe. Tri mesece so redno vsak teden po dvakrat prihajali v misijon in to nekateri po dve do tri ure daleč, kar je bilo zlasti za ženske zelo naporno. Pač marsikateri Evropec bi se lahko učil od njih svete odločnosti in požrtvovalnosti za zveličanje svoje duše. V zunanjo postajo Inkonco je vsak teden dvakrat prihajal misijonar poučevat katekizem. A zadnji teden so morali tudi ondotni novokrščenci priti v osrednjo misijonsko postajo. Reveži so bili ob prihodu vsled dolge poti vsi zmučeni in upehani; zlasti ženske so že komaj stale pokoncu. Na moje prigovarjanje, naj vstanejo vsaj zadnji teden popolnoma pri nas, so mi odgovorile, da jim je to čisto nemogoče, ker nimajo nikogar, ki bi jih doma namestoval; razen tega pa še morajo skrbeti za majhne otroke. Vendar bi jih morali videti, s kako radostnim srcem so vse to žrtvovalе, veseleč se kot nedolžen otrok sv. birme in prvega sv. obhajila. Bile so pa tudi res dobro pripravljene, in njihovo navdušenje nam je bilo vsem v veliko spodbudo.

Doživljaji grofice Ledóchowske.

Skromen in ubožen je bil začetek Družbe sv. Petra Kloverja, enak apostolstvu božjega Zveličarja, ki je reven in nepoznan hodil s svojimi učenci, ubogimi ribiči, od kraja do kraja in oznanjal sv. evangelij v zatajevanju in uboštvu. Enaka je zgodovina vseh drugih dobredelnih naprav, ki so se pozneje razvile v obsežna drevesa.

Ko je plamteča beseda slavnega kardinala Lavižerija, apostola in primasa Afrike, padla v srce grofice Ledóchowske, je vžgala njeno dušo, zapustila je dvor in polna navdušenosti za višji ideal hitela po vseh večjih mestih Francije, Nemčije, Belgije, Avstrije itd. ter predavala o misijonih in žalostnem položaju ubogih zamorskih sužnjev. Enaka misijonska potovanja je delala še poznejša leta, da, še lansko leto, dasi popolnoma oslABLJENA, je imela v svojem načrtu, pohiteti meseca avgusta k misijonskemu shodu v „Marija v Puščavi“ v Švici, da si pri nogah Marije izprosi nadaljnih milosti s svojimi podporniki za bodoče delovanje. Med tem jo je Bog poklical k sebi in poromala je v sveta nebesa, da prejme zaslužen plačilo.

Tu prinašamo zgodnico iz prvih let ustanavljanja njene družbe. Vršila se je na Dunaju, kjer je pravkar ustanovila tudi podružnico. Naj govori sama:

Grofica M. Ter. Ledóchowska na potovanju. Romala je po vseh večjih mestih Evrope in predavala o misijonih.

Zibka dunajske podružnice sv. Petra Klaverja je l. 1894 obstojala iz dveh sob v tretjem nastropju, Wollzeile 36, last dominikanskega samostana. — Popreje sta stanovala notri dva dobra, stara zakonska. — Prva soba mi je služila kot pisarna, druga pa, če sem se mudila na Dunaju, kot obednica, spalnica, govorilnica, sploh kot stanovalna soba; zelena preproga jo je delila v dva dela. Oprava te „zibke“ je bila čisto preprosta. Najpotrebnejše sem kupila v predmestju po kar mogoče nizki ceni.

Nekega lepega letenskega jutra sedim pri svoji pisalni mizi. Potrka na vrata in v sobo stopi mlada, elegantno oblečena dama. Poda mi vizitko: Grofica I., nato še eno pismo od meni dobro znane redovnice. Berem pismo: „Priporočam Vam to dušo, ki išče pošta. Morda jo porabite za Vaše delo. Je popolnoma prosta itd.“

Zaupno pogledam svojo obiskovalko in pogovor se je pričel. Potrdi, kar je stalo v pismu: Je popolnoma prosta, zna več jezikov in bi rada porabila svoje zmožnosti za dobro stvar. Tudi neki duhovnik — jezuit mi jo je priporočal. — Bila mi je dobrodošla, saj sem iskala ravno pomagalk pri mojem delu. Zna tudi več jezikov, kar je posebno potrebno — morda mi je res božja previdnost poslala to grofico? Govorila sem ji v ognjevitih besedah v velikem delu za rešitev duš, vendar — kot se mi je zdelo, ogenj ni hotel goreti.

„Toda, kako naj se Vam pridružim?“ vpraša končno boječe fina dama.

„Čisto preprosto“, odvrnem malo naivno in pri tem nisem niti opazila s kako nezaupnim pogledom je moja obiskovalka med tem motrila moje ubožno stanovanje. „Pridite k nam v Solnograd, tam sem tudi že poiskala priprosto stanovanje, kjer bomo 15. julija pričeli skupno življenje in delovanje; vi boste tretja.“

Dama pa je majala z glavo, kot bi ji ukazala, naj potegne mesec z neba.

„Nemogoče, čisto nemogoče! Pomislite, imam stanovanje z dragocenim pohištvo. Kaj naj s tem storim? Ali je pri Vas prostor za to?“

Nisem se mogla vzdržati smeha. „Ne, pri meni za take reči ni niti prostora, niti uporabe. Pa to ni nikak zadržek, da se nam ne bi mogli pridružiti. Stvar se bo že na kak način razvozljala.“ Vendar moja obiskovalka se mi ni zdela v tem tako prepričana. Rekla pa ni: ne „da“, — ne „ne“. Hotela si je stvar premisliti, enako kot kupec, kateremu se predloži razno blago, in gre svojo pot, ne da bi se za kup odločil.

Upanje mi je padlo pod ničlo, pa tega nisem pokazala. Nadaljujem z razlago, dam grofici razne tiskovine s prošnjo, naj jih prebere in me potem zopet obiše. Medtem pa hočeva obe moliti k sv. Duhu za razsvetljenje v tej zadevi. I. se je globoko oddehnila in ločili sva se. Ni me več obiskala. Čez par mesecev pa pride, naslovljeno na Klaverjevo družbo v Solnograd, izjava, s katero pristopi grofica I. k družbi kot podpornica, z letnim doneskom 2 K (sedaj 3 Din). Na vsak način boljše kot nič.

Več let potem nisem slišala o grofici podpornici.

Nekega lepega dne pa berem v nekem dunajskem listu približno takole: „Danes zjutraj so našli grofico I. stanujočo . . . zgorelo v njeni spalnici. Njena hišna jo je zapustila pozno zvečer, ko je brala v postelji. Najbrže so se vnele preproge njenega mehkega in udobnega ležišča, ogenj se je razširil tako hitro, da grofica ni imela več časa klicati na pomoč. Del pohištva je tudi zgorel. Na čuden način pa je ostal še pri življenju njen ljubljeni psiček. Našli so ga cvilečega v nekem kotu.“

Tako in listu. Lahko si predstavljate moj strah in misli, ki so me pri tem obhajale. Ali je mogoče, da je to grofica I.? Pogledam v zapisnik naših podpornikov. Da, ona, njen naslov, nobenega dvoma več.

Uboga grofica I. je s svojim pohištvom vred, od katerega se ni mogla ločiti, da bi sledila božjemu klicu — našla smrt v plamenih.

Čemu „Zveza afriškega tiska?“

Čemu vendar „Zveza afriškega tiska?“ Saj so zamorci neuki divjaki, počemu jim potem knjige? In če bi se res zanimali za knjige kakor razni drugi poganski narodi n. pr. Indijci, Kitajci, Japonci, bi pač imeli že tudi svoje tiskarne in ne bi bilo treba, da jim oskrbujemo knjige mi. Čitam že leta in leta misijonske liste, a nikjer in nikoli nisem bral toliko o potrebi knjig za zamorce, kakor naglaša to Klaverjeva družba, ki stavi „Zvezo afriškega tiska“ kar na prvo mesto misijonskih potreb.

Tako ali enako si morda mislil, govoril ali vsaj slišal govoriti tudi že ti, dragi bralec. — Dovolj na to malo odgovora.

Veruj „Zveza afriškega tiska“ je resnično ena največjih misijonskih potreb. Morda pred dvajsetimi, desetimi ali petimi leti še ni bila tako nujna, kakor je zdaj. Saj vendar naglašajo vsa misijonska sporočila, kako misijonsko delo za Afriko krasno napreduje. S pravo vero pa dobivajo zamorci tudi izobrazbo. Od misijonarjev se nauče brati, pa zahtevajo potem knjig, zlasti katekizem in zgodbe sv. pisma, da bi mogli resnice sv. vere odkrivati svojim še poganskim rojakom. O, ko bi imeli misijonarji dovolj knjig, da bi jih mogli brezplačno razdeljevati, koliko hitreje bi se širila sv. vera! A misijonarji so siromaki, še večji siromaki zamorci. In vendar je treba tukaj pomoči, če hočemo

Afriko res Kristusu pridobiti. In ravno „Zveza afriškega tiska“ je ustanovljena z namenom, da bi preskrbljevala misijonarjem brezplačno knjig za razširjanje sv. vere tako potrebnih. A pri tem je važna in potrebna tudi tvoja pomoč, dragi bralec. Če še nisi pristopil k „Zvezi“, daj, pristopi, prosim te. Redni udje plačajo letno 5 Din, ustanovniki enkrat 5.000 Din. (Ti lahko plačujejo tudi v letnih obrokih.) Hvaležno pa se sprejme vsak najmanjši dar. Pošlje naj se »Družbi sv. Petra Klaverja«, Ljubljana, Miklošič. c. 3. Povrnil bo vse bogato ljubi Bog.

Sv. Jožef pomaga.

O. Ludovik, premonstratenz, piše iz Maroantsetra na Madagaskarju v Afriki, vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe: »Vi ste desna roka sv. Jožefa. Njemu sem izročil skrb za svojo blagajno in on mi je zlasti po Vašem posredovanju čudovito pomagal. Ko sem pričel tukaj svoje misijonsko delovanje, sem imel 70 fr. Sprejel sem sedem zamorčkov in čeprav se je cena rižu podvojila, da potrojila, in kljub težkočam časovnih razmer, sem vendar vzdržal osem mesecev. Za stavbo svoje kočice sem si izposodil nakaj denarja, da prihranim mesečno stanarino 21 frankov. Z Vašo blagodušno podporo sem izplačal svoje dolgove in razen tega sprejel še dve majhni zamorski deklici. Tudi nekaj riža sem nakupil in se tako nekoliko preskrbel za bodočnost, ki utegne biti zelo trda. Po vsem tem, kar je sv. Jožef dosedaj storil za nas, bi ne bilo prav, ko bi se preveč bal prihodnosti. Otroci kažejo dobro voljo in nam delajo veselje s svojim obnašanjem. Zadovoljen sem s svojim malim podjetjem. In četudi ne manjka različnih težav, nas vendar veseli sreča nedolžnih otrok, ki se jim tako zelo dopade pri nas.«

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

- 3. aprila**, na praznik sv. Benedikta »Zamorca«.
- 26. aprila**, na praznik Marije, Matere dobrega sveta.
- 29. aprila**, na praznik sv. Petra mučenca iz reda »pridigarjev« — ustanovni dan Klaverjeve družbe.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila tiskarna „Tiskovno društvo“ Kranj.

Pogoji.

za sprejem v Družbo sv. Petra Klaverja kot
„pomožna misijonarka“.

1. Izrečen poklic k redovnemu življenju iz nadnaravnih nagibov.

2. Starost najmanj 16 let.

3. Neomadeževano ime in čednostna preteklost.

4. Skrbna vzgoja.

5. Da še ni sprejela v nobenem samostanu redovne obleke.

6. Dobra postava brez fizičnih napak; trdno zdravje brez znakov kroničnih, podedovanih ali nalezljivih bolezni.

7. Trden in odkrit značaj, ljubezen do dela in urejenega življenja. Razen tega za sodalke: višja izobrazba ali gotova stopnja znanosti, ki jih usposablja za duhovna dela. Za pomočnice: Znanje hišnega in ročnega dela, ali vsaj zmožnost za to. Vsaj nekaj znanja nemškega jezika.

8. Gotova vsota dote, po pravilih določena. Nepremožnim, če imajo drugače dobre lastnosti, in pravi poklic k redovnemu življenju, vloži predstojništvo Klaverjeve družbe pri sv. Stolici prošnjo za popust.

9. Potreben denar za hišo novicijata, kot tudi za morebitno vrnitev domov. Vstopnina 100 Din. Potrebna obleka, perilo in obuvalo. (Več v „prospektu“.)

10. Dogovorjena mesečna plača za časa poskušnje (postulat in novicijat), primerno denarni zmožnosti dotične. (Postulat in novicijat se dela bodisi v Rimu ali Solnogradu).

Prošnji za sprejem naj se prilože sledeče: 1) Krstni list, 2) birmanski list, 3) naravnostno spričevalo, zgotovljeno od domačega g. župnika, 4) zdravniško spričevalo, 5) kratek, lastnoročen opis svojega življenja, 6) zadnja šolska spričevala, 7) fotografija. — Šele po prejemu zgoraj imenovanih listin se more sposobnim določiti sprejem. Za slučaj, da se sprejem odkloni, je treba priložiti potrebne znamke, da se morejo listine vrniti. —

Naslov:

Vrhovna voditeljica Družbe Sv. Petra Klaverja, Rim (23),
via dell' Olmata 16.

oo

Verska igra v treh dejanjih:

„Klic božji“.

Spisal misijonar-lazarist, o. Jože Baeteman.

Cena 2.25 Din. — Naroča se pri Klaverjevi
družbi v Ljubljani.

Pomožne misijonarke pripravljajo zaboje za Afriko.

Misijonski darovi za določene namene.

Vsled še vedno tako nizke valute našega denarja nanznamo vsem cenj. dobrotnikom misijonov, da so prispevki za razne namene sledeči:

60 dinarjev kot botrinski dar za paganskega zamorčka, kateremu se sme določiti ime. (Manjše darove v ta namen zaznamujemo kot prispevek.)

150 dinarjev za odkup sužnja.

300 dinarjev za letno vzdrževanje enega otroka v misijonu. Kdor želi to vsoto darovati pet let zaporedoma, zaznamujemo, da je ta otrok **posinovljen**.

500 dinarjev za letno vzdrževanje **zamorskega semeniškega katehista**.

20.000 dinarjev za **ustanovo** ali prosto mesto za vedne čase za črnega bogoslovca ali katehista.

Manjše darove za omenjene namene vedno hvaležno sprejemamo ter jih zaznamujemo kot prispevke. Poročila o črnih varovancih pa moremo poslati le onim dobrotnikom, ki darujejo vso vsoto.

